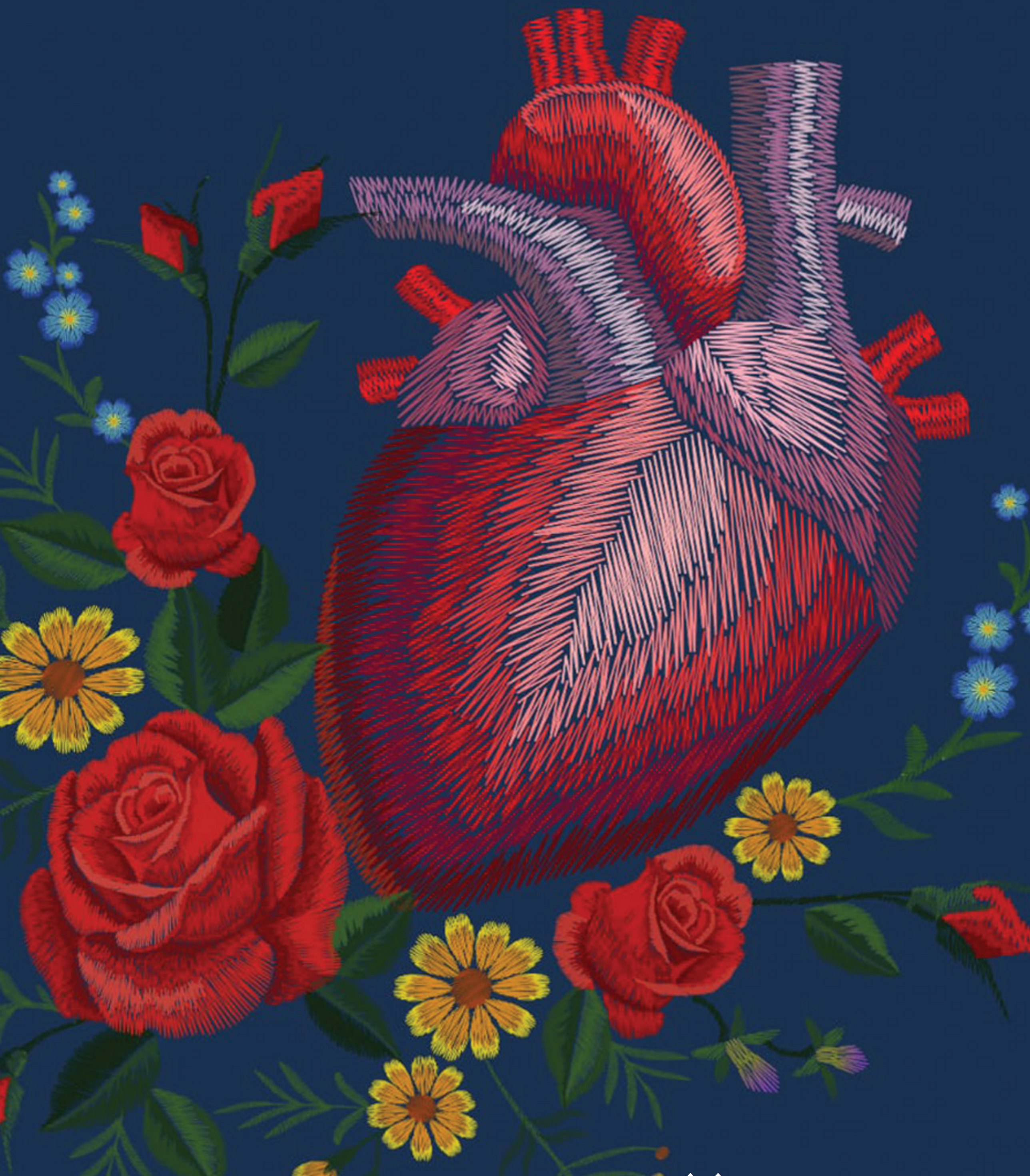
IVO TODOROV PRESENTS:

ОБЕЩАЙ ДА МЕ ЦЕЛУНЕШ

14 LOVE SONGS
MUSIC BY SUNO AI

ОБЕЩАЙ ДА МЕ ЦЕЛУНЕШ

1. Ако умре
2. Сама
3. Лятото
4. На самотен хълм самотна къща
5. Amor
6. All My Sins
7. Blue
8. Лятна приспивна песен
9. Тя не живее вече тук
10. Чуй моята история в тишината
11. Твоите очи
12. Празен дом
13. Melodies of love
14. Rainy Night (Instrumental)

музика и вокали: **SUNO AI**

текст: **ИВО ТОДОРОВ** (1–12), **SUNO AI** (13)

АКО УТРЕ

Ще затвориш ли тази врата,
ще проклинаш ли утре луната,
ще целуваш ли нежно снега,
ще си чатиш ли със самотата?

Ще сънуваш ли мойте очи,
ще подреждаш ли мисъл и дреха,
ще ме чуеш ли, като мълчим,
ще ме мразиш ли – за утеха?

Ще рисуваш ли мойто лице
през очите на другите двама?
Ще живееш ли без сърце,
ако утре мене ме няма?

Няма как да ме обичаш в скучен ден,
но обичай спомена за мен...

CAMA

Под дървото кестени се валят.
Под дивана – шума и слана.
Под прозорците мълчи трамваят.
Беше ли те страх сама?

Във очите ветрове притичват.
Търси ключ зазидана врата.
Тази нощ забравих да обичам.
Беше ли сте страх сама?

По паметите – следи от вчера.
А в антрето – скучна тишина.
Влизам в хола, за да те намеря.
Беше ли те страх сама?

Не носи след себе си тъма.
Беше ли те страх сама?

ЛЯТОТО

Вълна подир вълната тича.
Морето бърза да посрещне мен.
На плажа – слънчево момиче
предлага семки, лунички и тен.

Вълна подир вълната тича.
По пясъка – нетрайните следи.
Когато морската си тениска съблича,
след вятъра оставаш само ти.

Вълна подир вълната тича.
Не търся вече бара и чадър .
Под мрежата на сенките надничат
дни, в които бил съм по-добър.

Вълна подир вълната тича.
А аз забравих да обичам.

НА САМОТЕН ХЪЛМ САМОТНА КЪЩА

В нея можеш да се скриеш
от дъжда и любопитни думи.
Помниш ли, че там били сме ние –
като ни излъга пълнолунието?

Там си насаме със всяка болка,
защитен от четири стени.
Там не съществуват „кой", кога" и „колко".
Аз живял съм там, живяла си и ти.

В къщата самотна на тъгата
всяка тухла помни моя вик.
Ти си на скръбта сестрата,
аз – изгубил се егоцентрик.

На самотен хълм самотна къща –
в нея аз скръбта прегръщам.

AMOR

Ти ме разкъса
на хиляди парчета –
пред смаяните погледи
на хора и птици.

После ме събра –
сглоби ме
от клечки за зъби и пластилин,
залепи ме с плюнка,
омеси ме с пепел и прах,
събра ме – мен, тялото
и душата ми звездната.

След това пак ме разкъса –
като гладна вълчица,
прокудена от глутницата,
като Сцила – на устието
на Сицилийския пролив,
като най-известната от
сестрите горгони –
Медуза, владетелката на
вкаменените клонинги.

И отново ме събра –
всеки път различен,
никога не приличащ на себе си,
не помнещ вчера и утре,
не знаещ името ти,
не вярващ във възкресението.

Ти ме разкъса на хиляди парчета –
пред смаяните погледи на хора,
птици и митологеми.
И сега седим с теб в хола
на безграничната ти любов –
слепи, глухи и неми.

ALL MY SINS

I'll die for my sins
But I have no blame.
The scars on my skin
Repeat it again.

I'll do my best
Pray day & night.
But I need a rest –
After five.

Over my head –
A halo of a saint.
I bring a piece of bread
For all poor and insane.

Kiss me tonight,
Forgive my sins.
Everything will be alright –
It just now begins.

Go on, take a bow –
I'll sit on the throne.
You are my pillow,
I am your son.

BLUE

ти си синьото в очите ми –
утрото на небосклона,
гълъбите любопитни,
дето кацат на балкона ми.

ти си синьото в очите ми –
крехък пролетен синчец,
минзухарът беззащитен –
непредаващ се боец.

ти си синьото в очите ми –
ведростта на езерата,
синева, с която дните
не заспиват през нощта.

ти си синьото в очите ми,
синекрила пеперуда,
изгревите ненаситни,
недоказана заблуда.

ти си синьото в очите ми,
дето често ме спасява.
но защо потъна синьото
във очите ми кафяви?

ЛЯТНА ПРИСПИВНА ПЕСЕН

Изпей ми всеки удар на сърцето,
извикай всеки дъх, когато плача.
Надскачай изгревите и небето,
щом в житните поля
вървят косачите.

Изпей ми всеки изгрев над морето,
издишай всяка дума, всеки стон.
Не мога да съм рицар на сърцето ти,
с усмивка – съхнеща на прашния балкон.

Когато свърши лятото –
красиво-цветно,
ще надживеем сенки и съмнения.
Изпей ми всеки удар на сърцето,
щом утре няма ти да си до мене.

Изпей ми в ден
студен.
Изпей ми песента
за нас.

Изпей ми всеки дъх,
изпей ми всеки вик,
изпей ми всеки миг,
любов.

ТЯ НЕ ЖИВЕЕ ВЕЧЕ ТУК

Небето е празно,
тревите мълчат,
по релсите мазно
извива се път.

Стените са сиви,
а сенките – неми.
До утре сме живи.
А после – фонеми?

Крило нарисува
безлика луна.
Бездомник бълнува
за светлина.

Няма ни трепет,
ни полъх, ни звук.
Тя не живее... вече тук.

ЧУЙ МОЯТА ИСТОРИЯ В ТИШИНАТА

Тя не е разказвана никога,
дори и само на сън.
Тя звучи почти като приказка,
но няма празничен звън.

Тя не е за смели герои,
нито за дръзки мечти.
Тя превзе мислите мои,
после ги пренареди.

Тя се крие нежно във изстрела,
дето ме заличи.
Тя е предпоследната истина,
която по принцип мълчи.

Тя ще ми затвори очите,
когато свърши накрая.
Тя е календарът на дните ни,
отмерващи времето в рая.

Тя е образа на момента,
нощ, преродена във ден.
Тя хербаризира времето,
когато не съм бил роден.

Оставих днес
отворена вратата.
Чуй моята история
във тишината.

ТВОИТЕ ОЧИ

Твоите очи
уморени легнаха до мен,
но защо мълчим
като вик на осем разделен.

И защо не спим,
щом корона сложи си света?!
Свят неустоим.
Свят на мрака и на светлина.

Твоите очи
крият се зад маски и лъжи.
Как ще продължим,
без със тебе да се нараним?

В твоите очи
всяка сутрин будят ме звезди.
В твоите очи
скрили сме се само аз и ти.

Накъде вървим,
щом корона сложи си света?!
Свят неустоим.
Свят на Одата на радостта.

Твоите очи
може утре да не са до мен.
Но сега да спим.
Скрих се в тебе като вик смутен.

Поех дълбоко дъх и съм готов –
дишай и за мен, моя любов.

ПРАЗЕН ДОМ

Влязох в кухнята и антрето.
Влязох в плашеща тишина.
Влязох сам там, където
ти живееше сама.

По тапетите захаросани
преминаваха сън след сън.
А пък спомените ти – боси –
още тичат в дъжда отвън.

По пердетата и завивките
лепне някакъв скучен ден.
Няма кой да извика.
Няма кой да посрещне мен.

По килима и по пантофите –
празнодумие – под черта.
Недописаните ми строфи
пак флиртуваха с вечерта.

Но в очите ти ведро-облачни
аз намерих нецъфнал смях.
После тихичко – през прозореца –
как разлисти се той видях.

И тогава мечти и хора
ще се върнат във този дом.
Ако звъннеш, ще ти отворя.
Ще те прегръщам мълчешком.